

Iertată

În casele unui mare cămin, în care fete tinere găseau adăpost și ședere plăcută după îndeplinirea îndatoririlor lor profesionale, după multele agitații ale zilei intrase din nou odihna. În toate încăperile domnea liniștea nocturnă. Numai sora Dora, conducătoarea căminului, mergea prin camera ei dus și întors. Ea medita asupra evenimentelor din ultima vreme. Era aproape un an de când locuitorii căminului erau ținute în permanentă neliniște din cauza dispariției unor obiecte de valoare sau a unor provizii alimentare depozitate în compartimente încuiate. Era un hoț în casă. Toate supravegheările nu putuseră să descopere făptașul. Dar acesta trebuia, în sfârșit, să fie găsit. Așa nu putea să meargă mai departe. Până acum, sora Dora evitase să înștiințeze comitetul de conducere al căminului despre incidente. Dar îi devenise limpede că o tăcere mai lungă ar fi nedreaptă.

Ea a ieșit pe balconul camerei ei. Nenumărate stele licăreau pe bolta cerească întunecată. Minunata priveliște i-a îndreptat inima în sus, spre Cel care în atotputernicia Sa a creat toate aceste minunății și de al Cărui sfat și îndrumare avea nevoie în această perioadă în mod deosebit. Convorbirea tăcută între patru ochi cu Domnul ei înălțat la dreapta lui Dumnezeu o liniștea și îi dădea putere să scrie scrisoarea neplăcută către comitetul de conducere, să-l informeze în detaliu despre întâmplările dubioase și să ceară o percheziție a casei.

Deja în orele după-amiezii zilei următoare au apărut mai mulți funcționari în uniforme. În drumul lor prin case au ajuns la o ușă încuiată, care n-a fost deschisă în ciuda bătăilor puternice. Abia după un timp mai lung a apărut locuitorii camerei, aparent trezită dintr-un somn adânc. Ușa s-a deschis.

„Domnișoară, venin la însărcinarea autorităților, ca să facem percheziția casei și trebuie să vă cerem să deschideți dulapul și valiza.” Suna dur și oficial.

Culorile proaspete ale tinerei fete au făcut loc unei palori mortale. Membrele îi tremurau. Surorii Dora, care îi însoțea pe funcționari, nu i-a scăpat transformarea din înfățișarea lui Else Klein. Ea simțea că ametește, pentru că cea care stătea în fața ei era copilul unor părinți onorabili, creștini. Șovăind, fata a deschis dulapul. Nu s-a găsit nimic. „Valiza, te rog!”, au insistat bărbații. Orice împotrivire n-a ajutat la nimic. Au fost scoase din ea o bucată după alta - nu era nicio îndoială, hoțul fusese găsit. Au apărut unele obiecte pe care alții le anunțaseră ca dispărute. În afară de aceasta au mai fost scoase la lumina zilei tot felul de lucruri care, după cum s-a stabilit, pe care Else Klein le sustrăsese foștilor ei stăpâni.

Fata se rezemase de perete. Căuta sprijin. La început a încercat să nege, dar în fața privirilor severe, pătrunzătoare ale bărbaților, a trebuit să lase ochii în jos. Își frângea mâinile. „O, Dumnezeule!”, i-a ieșit disperat de pe buze. Ea era o hoată dovedită. Dorința după posesia unor lucruri pe care îi era imposibil să le câștige în mod legal, o adusese aici, să întindă mâinile după bunul străin. De glasul de avertizare al conștiinței nu ascultase. Se adevăra în cazul ei cuvântul din Proverbele 5.22: «Pe cel rău propriile lui nelegiuiri îl vor prinde și va fi ținut cu funiile păcatului său».

Pe când bărbații s-au retras pentru o scurtă convorbire, tânăra fată a folosit clipa, s-a aruncat în fața surorii, i-a îmbrățișat genunchii și a strigat pe un ton sfâșietor: „Îndurare! Îndurare! Salvați-mă!”

Sora a ridicat-o blând pe cea care hohotea de plâns, a petrecut-o cu brațul și i-a spus cu lacrimi în ochi:

„Sărmana mea copilă, aici sunt la capăt puterea și competența mea. Supune-te liniștită funcționarilor, mărturisește-I lui Dumnezeu vina ta și multele tale greșeli! La El se găsesc îndurare și iertare.”

Bărbații s-au întors și i-au cerut lui Else să meargă cu ei. În închisoare a fost trimisă într-o celulă. După ce ușa se închisese în urma ei, disperarea a pus din nou stăpânire pe sărmana fată. Dovedită ca hoată, ea, fiica unor părinți creștini, ce sfârșit îngrozitor al unui drum ușuratic! Zidurile răsunau de strigătele ei: „O, Mamă!” „O, tată!” În cele din urmă s-a aruncat epuizată pe patul tare. Somnul tinereții a făcut-o să uite câteva ore de situația ei, dar zorii dimineții au găsit-o iarăși plângând, șezând pe pat. Zilele următoare au trecut încet și monoton, întrerupte numai de mesele săracăcioase, obișnuite.

Între timp, sora Dora a primit o citație la tribunal și nu mult mai târziu i s-a dat sentința, că inculpata, din cauza mai multor ani de hoții trebuie să fie transportată în Germania¹, în închisoare. Această veste distrugătoare a zguduit-o pe sora Dora foarte profund și n-a neglijat să adreseze o cerere președintelui tribunalului, cu rugămintea insistentă s-o lase pe deținută în penitenciarul orașului. Spre marea ei ușurare, această cerere a fost aprobată.

Era dorința surorii Dora să se dedice deținutei, atât cât îi permitea timpul. Ea o vizita regulat și dacă era vreodată împiedicată să-și facă vizita la ora obișnuită, atunci căuta să-i demonstreze fetei dragostea și grija ei prin aceea, că îi trimitea din cămin mâncare bună în închisoare. Aceasta era de fiecare dată o mare încurajare pentru sărmana deținută. Dar cât de mare era bucuria ei când ușa celei se deschidea și intra sora Dora! Aceasta nu obosea să-i indice mereu celei profund smerite, harul iertător și dragostea lui Dumnezeu și să-i citească din Cuvântul Său capitole potrivite. Și treptat se făcea perceptibilă o strălucire în ochii triști. Cum mai asculta Else cuvintele prețioase ale prorocului Isaia, pentru fiecare inimă frântă de păcătos: «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna» (Isaia 1.18), sau acea invitație impresionantă a Domnului și Mântuitorului nostru Însuși: «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!» (Matei 11.28). Sora Dora observa cu adâncă bucurie și recunoștință față de Dumnezeu, interesul crescând al protejatei ei și astfel nu i-a fost greu să se despartă de propriul ei Nou Testament, care îi fusese deja mulți ani consolator și conducător pe drumul ei, și să-L dăruiască lui Else Klein. Surprinsă și vizibil bucuroasă, aceasta a luat Cartea mică.

Începând din această zi, deținuta nu s-a mai plictisit. Ore întregi citea din Noul Testament al ei. Ea auzise chemarea: «Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!» [Apocalipsa 22.17] și a urmat-o. Sufletul ei a băut din fântâna apei vieții. Lacrimile au umezit de multe ori filele scumpei Cărți. În lumina lui Dumnezeu, ea și-a recunoscut multele păcate, viața ei pierdută. Ea s-a plecat adânc în fața crucii de pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu suferise odinioară și pentru multele ei păcate. Apoi a venit ziua când ea, chiar dacă la început cu teamă, a mărturisit: păcatele mele sunt iertate. Crezând, ea a putut să revendice pentru sine făgăduința divină: «Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor» (Evrei 10.17). Ea recunoștea că Mielul fără pată fusese jertfit și pentru ea și s-a ținut de cuvântul: «Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat» [1 Ioan 1.7]. Astfel a căpătat siguranța că a fost iertată în Cel Preaiubit, «în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său» (Efeseni 1.7).

La următoarea vizită a surorii Dora domneau jubilarie și bucurie pure în celula altfel așa de liniștită. O rugăciune comună, profundă, de recunoștință, s-a înălțat la Dumnezeul dragostei și

¹ Întâmplarea a avut loc în timpul războiului mondial în regiunile ocupate.

al îndurărilor. „Ah”, a spus printre lacrimi cea fericită acum, „de acest drum aş fi putut să mă cruţ. Dar îl recunosc ca pe o ultimă încercare a harului căutător al lui Dumnezeu. Numai de-ar vrea toţi oamenii să lase calea păcatului şi să caute mântuire şi iertare la Isus Hristos!”

În ziua aceasta, sora Dora a părăsit închisoarea întunecoasă cu inima preafericită.

Ea a apărut câteva zile mai târziu şi de data aceasta, inima ei era aproape şi mai bucuroasă decât la ultima despărţire. După ce se mai convinsese încă o dată că protejata ei era sigură de mântuirea în Hristos, a spus:

„Astăzi am o a doua veste îmbucurătoare pentru tine. Nu numai la Dumnezeu ai găsit iertare, ci şi la oameni. Şi tribunalul lumesc te-a graţiat. Eşti liberă. Nici în registrul tău nu trebuie să se pomenească fărădelegile tale. Nu vei găsi în el nimic despre durata pedepsei. Te poţi întoarce liberă în viaţă.”

Cititorul să mă cruţe de descrierea efectului acestei comunicări neaşteptate. Oricum, n-aş putea s-o fac decât în mod imperfect.

«Toate s-au făcut noi!» Acest cuvânt s-a putut scrie şi despre viaţa lui Else Klein începând de atunci. Liberă în orice privinţă, «o creaţie nouă», ea a călătorit în patria ei, la părinţii iubiţi.

Titlul original: „Begnadigt”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 68-74.